

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Werkloosheid	4
Bestuursrecht overig	4
AVG	4
Studiefinanciering	5
Vreemdelingenrecht	6
Asiel	6
Regulier	10

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 941

ABRS, 17-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4412](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, appellant sub 2.

Awb 1:2, 4:17 lid 6 aanhef en onder b

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. BELANGHEBBENDE. Afwijzing verzoek appellant sub 1 om dwangsom wegens niet tijdig beslissen op handhavingsverzoek. I.c. staat vast dat appellant sub 1 belanghebbende is bij het verzoek om handhaving. Vast staat voorts dat een dwangsom is verbeurd. Met de intrekking van het verzoek om handhaving heeft appellant sub 1 te kennen gegeven geen behoefte meer te hebben aan een besluit op dat verzoek. Het is echter niet zo dat zij door de intrekking van het verzoek met terugwerkende kracht geen belanghebbende meer is bij het besluit op haar verzoek om handhaving. Het bepaalde in artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder b, van de Awb is in dit geval niet aan de orde. Omdat appellant sub 1 vanaf het doen van het verzoek tot aan het moment van de intrekking daarvan belanghebbende was, is de verbeurde dwangsom verschuldigd.

JnB 2025, 942

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 28-08-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:16365](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Awb 1:3, 8:81

VOORLOPIGE VOORZIENING. BESLUIT. De voorzieningenrechter beoordeelt in een procedure alleen concrete (schriftelijke) besluiten of een met een besluit gelijk te stellen niet tijdig beslissen op een bepaald rechtsgebied. Dus niet een allesomvattende situatie met verschillende verweerders over verschillende rechtsgebieden in één zaak. Uit dat wat verzoeker i.c. heeft gesteld, wordt afgeleid dat verzoeker via deze procedure een adreswijziging wenst door te geven. De voorzieningenrechter zal zich daartoe beperken. Een verzoek om een voorlopige voorziening is niet het middel om een adreswijziging door te geven aan verweerder. Verzoeker heeft geen (schriftelijk) besluit van verweerder in de zin van artikel 1:3 van de Awb ingezonden, waartegen het verzoek zou zijn gericht en daarnaast is niet gebleken van connexiteit met een bezwaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 943

Rechtbank Gelderland, 08-09-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:7480](#)

college van burgemeester en wethouders van West Betuwe, verweerder.

Omgevingswet 16.64a

OMGEVINGSWET. BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. Vergunningvrij bewonen gebouw. I.c. biedt artikel 16.64a van de Omgevingswet geen grondslag om de brief van het college als besluit aan te merken. Gelet op de plek en inhoud van artikel 16.64a van de Omgevingswet biedt deze bepaling geen grondslag voor een procedure om voorafgaand aan de aanvraag van een omgevingsvergunning een of meerdere voorvragen aan het college voor te leggen. De bepaling regelt immers de inhoud van de kennisgeving van een besluit over een omgevingsvergunning. Ook de vaste rechtspraak over positieve weigeringen maakt dit niet anders. Het gaat dan immers steeds om aanvragen voor vergunningen, waarop door het bevoegd gezag beslist wordt dat geen vergunning nodig is. Dat is een andere situatie dan het voorleggen van een voorvraag zoals in dit geval. Ook op andere gronden wordt geen reden gezien om de brief als besluit aan te merken. De brief bevat een bestuurlijk rechtsoordeel. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 23-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3222](#). Geoordeeld wordt dat het indienen van een aanvraag voor een omgevingsvergunning de aangewezen weg is om uitsluitel te verkrijgen over de vraag of de bewoning van de [locatie] vergunningvrij is om het door het college bij de beoordeling van die aanvraag te hanteren toetsingskader aan de orde te stellen. Het volgen van die weg, ook uit een oogpunt van de daarmee gepaard gaande kosten, is niet onevenredig bezwarend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 944

MK CRvB, 04-09-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1334](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 47

Algemeen inkomensbesluit sociale verzekeringen (AIB) 3:5

WW. PENSIOEN VAN APPELLANT IS TERECHT VERREKEND MET DE WW-UITKERING De werkloosheid van appellant is voor beide dienstbetrekkingen ontstaan per 1 januari 2019. Op dat moment voldeed appellant aan alle voorwaarden voor het ontstaan van het recht op WW-uitkering. Er is dus geen sprake van een eerder WW-recht. Appellant heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat bij [naam B.V. 1] al eerder sprake was van arbeidsurenverlies, maar daarvoor zijn geen aanknopingspunten te vinden in de dossierstukken. Omdat het pensioen niet eerder in aanmerking is genomen voor een recht op WW-uitkering voldoet appellant niet aan de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5, achtste lid, van het AIB. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 945

Rechtbank Rotterdam, 08-09-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:10783](#)

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Gedeeltelijke toewijzing inzageverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat de minister voldaan heeft aan het inzageverzoek van eiseres door haar een overzicht te verschaffen van de gegevens die over haar zijn verwerkt in de Fraude Signalering Voorziening (FSV) en voor zover mogelijk ook de overige informatie waarom zij heeft verzocht. Dat de minister (ook) stukken dient te verstrekken waaruit blijkt dat de gegevens van eiseres niet zijn gekoppeld aan projectcode 1043 wordt niet gevolgd. De minister heeft toegelicht dat uit de systemen van de Belastingdienst niet is gebleken dat eiseres aan projectcode 1043 is gekoppeld. Eiseres wordt ook niet gevolgd in het standpunt dat haar gegevens uit de FSV met derden zijn gedeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2025, 946

MK CRvB, 16-09-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1353](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 5.2

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)

STUDIEFINANCIERING. PRESTATIEBEURS. De Raad is van oordeel dat de wetgever met de beperking, die inhoudt dat er in beginsel geen prestatiebeurs wordt verstrekt voor opleidingen na het behalen van een hbo-bachelor, de aan hem toekomende beoordelingsvrijheid in algemene zin niet heeft overschreden.

4.3.4. Uit de wetgeschiedenis volgt dat de wetgever ervoor heeft gekozen een prestatiebeurs toe te kennen voor een initiële opleiding, een opleiding die voldoende kwalificatie voor de arbeidsmarkt biedt. De Raad acht dat een legitiem doel. Het middel dat de wetgever daartoe heeft ingezet is om het verstrekken van studiefinanciering in de vorm van een prestatiebeurs te koppelen aan de nominale duur voor het behalen van een hbo-bachelor, de combinatie van wo-bachelor en wo-master, en in voorkomende gevallen de combinatie hbo-bachelor en hbo-master. Het volgen van verder onderwijs komt in beginsel voor rekening van de student. Gelet op de toetsingsmaatstaf zoals hierboven uiteengezet, is de Raad van oordeel dat de wetgever met deze beperking, die inhoudt dat er in beginsel geen prestatiebeurs wordt verstrekt voor opleidingen na het behalen van een hbo-bachelor, de aan hem toekomende beoordelingsvrijheid in algemene zin niet heeft overschreden.

4.3.5. Dat betrokkene de beperking niet gerechtvaardigd vindt omdat voor haar opleidingsrichting geen hbo-master bestaat en zij dus wel 'moest' kiezen voor een wo-master, doet aan de voorgaande conclusie niet af. Daarvoor is het volgende van belang. Het aanbod van opleidingen in het hoger onderwijs is geregeld in hoofdstuk 6 van de WHW. De minister kan op verzoek van onderwijsinstellingen nieuwe opleidingen aanwijzen voor bekostiging door de overheid. Om 'wildgroei' in (voor bekostiging in aanmerking komende) opleidingen te voorkomen, wordt er een zogeheten macrodoelmatigheidstoets uitgevoerd door een op grond van artikel 6.2, tweede lid, van de WHW aangewezen adviescommissie: de Commissie Doelmatigheid Hoger Onderwijs. De toets wordt uitgevoerd aan de hand van criteria die zijn vastgelegd in de Regeling Macrodoelmatig opleidingsaanbod hoger onderwijs 2023. Er wordt beoordeeld of er voldoende arbeidsmarktbehoefte is voor de nieuwe opleiding en of daarvoor ruimte is in het bestaande opleidingsaanbod. Bij ruimte wordt ook gekeken of het een noodzakelijke aanvulling is op het bestaande opleidingsaanbod en of het past bij het profiel van de onderwijsinstelling. [...] De door de minister met inachtneming van de adviezen van de commissie aangewezen opleidingen kunnen worden bekostigd en dat brengt mee dat daarvoor ook studiefinanciering kan worden verstrekt. Het niet bestaan van een bekostigde hbo-master in een bepaalde richting betekent niet zonder meer dat daaraan geen behoefte bestaat maar het is, gezien tegen de achtergrond van het hiervoor geschetste systeem, niet onaannemelijk. Een afgeronde hbo-bachelor waarbij geen daarop aansluitende hbo-master bestaat, zoals bij betrokkene het geval is, kan worden geacht een voldoende opleiding op te leveren voor de arbeidsmarkt. Met het behalen van de bacheloropleiding is in die situatie de opleiding daarom afgerond. Vanuit de door de wetgever voorgestane systematiek is er daarmee geen noodzaak tot het financieren van de wo-masteropleiding van betrokkene. Door die afweging te maken, heeft de wetgever de hem toekomende beoordelingsvrijheid niet overschreden. Daarbij neemt de Raad ook in aanmerking dat betrokkene weliswaar geen prestatiebeurs voor haar wo-master krijgt maar dat dat niet betekent dat

zij in het geheel geen mogelijkheid heeft om haar wo-master te financieren. Het vierde lid van artikel 5.2 van de Wsf 2000 voorziet er immers in dat na de prestatiebeurs nog 36 maanden recht bestaat op studiefinanciering in de vorm van een lening en 12 maanden reisvoorziening in de vorm van een prestatiebeurs.

4.3.6. Het feit dat het systeem niet volledig sluitend is, in die zin dat iemand die een woeindkwalificatie heeft behaald en zich daarna inschrijft voor een hbo-master desondanks een extra jaar prestatiebeurs kan krijgen, doet aan het voorgaande niet af. Het is vaste rechtspraak dat artikel 14 en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM niet vereisen dat zodanig uitgewerkte regelingen worden getroffen dat elke onevenwichtigheid in elke denkbare situatie wordt voorkomen.¹² In dat verband merkt de Raad verder op dat de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap heeft laten weten dat het huidige systeem “niet goed uit te leggen” is. Daarom worden ook concreet stappen gezet voor vernieuwing van dat systeem. Voor nieuwe wetgeving op dit punt moeten politiek-bestuurlijke afwegingen worden gemaakt. Met het oog op dat laatste is er op dit moment des te minder aanleiding om delen van het huidige wettelijke systeem buiten toepassing te laten.

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht: (“Minister besluit terecht hbo-student geen prestatiebeurs te geven voor universitaire master”).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 947

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 18-09-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:17248](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Geen sprake van groepsvervolgung van Gülenisten in Turkije. WBV 2023/24.

Beleidswijziging niet rechtmatig.

De vraag of sprake is van groepsvervolgung en de rechtmatigheid van de beleidswijziging

14. Eisers voeren in de eerste plaats aan dat sprake is van groepsvervolgung van Gülenisten in Turkije. Eisers voeren verder aan dat de beleidswijziging in WBV 2023/24 niet deugdelijk is gemotiveerd. De minister heeft ten onrechte aangenomen dat de mate van strafrechtelijke vervolgung ten aanzien van Gülen-aanhangers en de willekeur die hierbij gepaard gaat is afgenomen. Eisers verwijzen in dit verband onder andere naar een rapport van de Finse immigratiedienst¹, naar een kennisgeving van Justice Square² en naar drie uitspraken van deze rechtbank, van zittingsplaats Amsterdam van 15 augustus 2024 ([ECLI:NL:RBDHA:2024:13599](#)), zittingsplaats Den Haag van 22 oktober 2024 ([ECLI:NL:RBDHA:2024:17261](#)) en zittingsplaats Groningen van 13 november 2024 ([ECLI:NL:RBDHA:2024:18640](#)). Ook verwijzen eisers naar verschillende passages uit het AAB Turkije van augustus 2023 en van februari 2025. Anders dan de minister stelt, kan uit deze informatie niet de conclusie volgen dat de strafrechtelijke vervolgung van Gülen- aanhangers is afgenomen, aldus eisers.

Groepsvervolging

15. Wat betreft eisers' stelling dat sprake is van groepsvervolging overweegt de rechtbank als volgt. In het geval van groepsvervolging zou het enkele behoren tot de groep van (toegedichte) Gülenisten) al voldoende zijn om een vrees voor vervolging aan te nemen. Daarvan is alleen sprake als (toegedichte) Gülenisten systematisch worden blootgesteld aan vervolging. De rechtbank ziet geen aanleiding om aan te nemen dat daarvan sprake is. Vóór december 2023 gold ook geen categoriale bescherming voor (toegedichte) Gülen-aanhangers. Een vreemdeling die tot deze groep behoorde moest ook toen met een geringe indicatie het risico op vervolging bij terugkeer naar Turkije aannemelijk maken, maar de minister hield daarbij wel rekening met het willekeurige karakter van het optreden van de Turkse autoriteiten. Een risico op vervolging kon alsnog worden aangenomen, ook als er geen sprake was van een geringe indicatie. Het was een ruimer kader om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken dan gebruikelijk is in geval van een risicogroep.

Sinds december 2023 heeft de minister het ruimere kader losgelaten en sloot het beleid weer aan bij het gebruikelijke beoordelingskader dat gold voor een risicogroep. (Toegedichte) Gülenisten zijn nog steeds het doelwit van arrestaties en strafrechtelijke en andersoortige vervolging door de Turkse autoriteiten, maar uit de AAB's Turkije 2023 en 2025, en ook uit de door eisers overgelegde informatie, volgt niet dat sprake is van groepsvervolging. Deze beroepsgrond slaagt niet.

De rechtmatigheid van de beleidswijziging

16. Niet in geschil is dat het laten vervallen van de aanvullende passage in WBV 2021/6 in de op deze zaak van toepassing zijnde WBV 2023/24 een beleidswijziging betreft. De vraag is of deze wijziging rechtmatig is. Daarbij stelt de rechtbank voorop dat niet doorslaggevend is of de willekeur en de intensiteit van strafrechtelijke onderzoeken jegens (toegedichte) Gülen-aanhangers in de periode tussen WBV 2021/16 en WBV 2023/24 is afgenomen. Het gaat er namelijk om of WBV 2023/24 op zichzelf gezien rechtmatig is en of dit beleid steun vindt in de algemene landeninformatie.

17. De rechtbank stelt voorop dat de AAB's Turkije 2023 en 2025 weinig concrete informatie bevatten over de huidige positie van (vermeende) Gülenisten in Turkije en dat er in dat kader meerdere voorbehouden in zijn gemaakt. Zo staat er in het ambtsbericht dat het lastig was om verifieerbare informatie te vinden over de situatie van (vermeende) Gülenisten in Turkije, dat de informatie over de situatie van (vermeende) Gülenisten schaars, verbrokkeld en anekdotisch van aard was, dat het onduidelijk was hoeveel arrestanten er in voorarrest verbleven of voorwaardelijk waren vrijgelaten en in hoeveel gevallen er een rechtszaak was geïnitieerd, en dat de bronnen de gestelde afname in intensiteit van de vervolging van (vermeende) Gülenisten niet nader konden onderbouwen met concrete gegevens.

18. De rechtbank oordeelt - in navolging van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen, van 13 november 2024 ([ECLI:NL:RBDHA:2024:18640](#)) - dat de minister niet in redelijkheid op basis van het AAB Turkije 2023 tot de beleidswijziging heeft kunnen komen. De rechtbank volgt eisers namelijk in hun betoog dat de conclusies die de minister heeft getrokken, niet zonder meer uit dat ambtsbericht volgen. Hoewel in het ambtsbericht staat dat vertrouwelijke bronnen aangeven dat de vervolging van (vermeende) Gülenisten in de huidige verslagperiode in intensiteit was afgenomen in vergelijking met de periode vlak na de mislukte staatsgreep in juli 2016, staat daarin ook dat die bronnen de gestelde afname in intensiteit niet nader konden onderbouwen met concrete gegevens omdat er weinig verifieerbare informatie beschikbaar was omtrent de huidige situatie van Gülenisten (AAB 2023 Turkije, p.44). De bronnen voerden de gestelde afname in intensiteit bovendien terug op verschillende redenen. Een bron constateerde dat er niet langer duizenden rechters en aanklagers gedwongen werden ontslagen, omdat de meeste Gülenistische

rechters en aanklagers inmiddels al waren ontslagen. Twee bronnen gaven aan dat de meerderheid van (vermeende) Gülenisten inmiddels strafrechtelijk was vervolgd dan wel uitgeweken naar het buitenland. Een andere bron gaf aan dat de Turkse overheid zijn aandacht heeft verlegd naar de Koerdische en de lhbtq+ gemeenschap (AAB Turkije 2023 p. 44). Nu de vertrouwelijke bronnen geen onderbouwing konden geven van de gestelde afname van de vervolgingen en drie van de vier bronnen de gestelde afname bovendien verklaren met andere omstandigheden dan daadwerkelijk verminderde negatieve aandacht voor (vermeende) Gülenisten, ziet de rechtbank niet in dat deze informatie voldoende dragend is voor de conclusie dat de vervolging van (vermeende) Gülenisten in intensiteit en willekeur is afgenomen.

19. De rechtbank is verder van oordeel dat het feit dat in het AAB Turkije 2023 is genoemd dat de rechtspraak in Turkije het gebruik van twee van de criteria die konden leiden tot de negatieve aandacht van de Turkse autoriteiten (het hebben (gehad) van een bankrekening bij [Bank] en het hebben gedownload van de Bylock-app) is aangescherpt, onvoldoende is om te concluderen dat sprake is van minder willekeurige vervolging van (vermeende) Gülenisten. Immers, uit pagina 45 van dat ambtsbericht volgt dat ondanks deze ontwikkelingen mensen relatief gemakkelijk konden worden verdacht van betrokkenheid bij de Gülenbeweging. Ook acht de rechtbank de verwijzing naar de absolute cijfers over de (vermeende) Gülenisten in voorarrest en gevangenschap in Turkije niet afdoende voor de conclusie dat er sprake is van minder intensieve en willekeurige vervolging.

20. De rechtbank ziet bevestiging voor hetgeen is overwogen onder rechtsoverweging 18 en 19 in het AAB Turkije 2025. Uit dit ambtsbericht volgt onder meer dat na het overlijden van Fethullah Gülen - de leider van de Gülenbeweging - de Turkse autoriteiten duidelijk hebben gemaakt dat hun strijd tegen de Gülenbeweging onverdroten door zou gaan (AAB Turkije 2025, p.46). Daarnaast gaf een bron aan dat het onduidelijk was in hoeverre de jurisprudentie over het gebruik van criteria aangaande Bylock en [Bank] van het Turks Constitutioneel Hof en het Hof van Cassatie in de praktijk werden toegepast in de rechtsgang. Doordat sommige lagere rechtbanken uitspraken van hogere rechtbanken naast zich neerlegden was er in de justitiële sector een onoverzichtelijke situatie ontstaan, aldus deze bron (AAB Turkije 2025, p.51). Ook voor het AAB 2025 geldt dat de hierin genoemde absolute cijfers over het voorarrest en gevangenschap niet afdoende zijn voor de conclusie dat er sprake is van minder intensieve en willekeurige vervolging.

21. De rechtbank is van oordeel dat de beleidswijziging niet rechtmatig is en de bestreden besluiten daarom niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen en niet deugdelijk zijn gemotiveerd. De bestreden besluiten zijn daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) genomen en zullen daarom worden vernietigd. De minister moet op basis van de beschikbare landeninformatie een nieuwe beoordeling maken van de situatie voor (vermeende) Gülenisten in Turkije en een nieuw besluit te nemen op de aanvragen van eisers.

JnB 2025, 948

MK ABRS, 11-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4358](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30a lid 1 c

ASIEL. Veilig derde land. Toegang tot Gambia betwist. Uit het geconstateerde motiveringsgebrek volgt echter niet dat daarmee ook vaststaat dat Gambia betrokkene niet toelaat of niet opnieuw toelaat. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling daarom van oordeel dat er nog geen sprake is van een situatie dat de minister het verzoek van betrokkene om internationale bescherming niet meer niet-ontvankelijk kan verklaren.

3.2. Niet in geschil is dat betrokkene eerder toegang tot en een verblijfsvergunning in Gambia heeft gehad. De minister stelt zich daarom terecht op het standpunt dat aannemelijk is dat Gambia voor betrokkene een veilig derde land is en dat betrokkene in beginsel toegang heeft tot Gambia. In zoverre heeft de minister voldaan aan de op haar rustende bewijslast.

3.3. De minister betoogt terecht dat een inhoudelijke beoordeling van de gestelde vrees voor vervolging in het land van herkomst, zoals de rechtbank nodig acht, neerkomt op het moeten verrichten van een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag. Met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag wordt buiten het toepasselijke, hiervoor onder 3.1 geschetste, toetsingskader getreden, dat alleen gaat over de mogelijkheid tot toelating in het veilig derde land en niet is gericht op de situatie of problemen in het land van herkomst. Een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag door de minister is op grond van artikel 38, vierde lid, van de Procedurerichtlijn pas aan de orde als Gambia als derde land betrokkene niet tot zijn grondgebied toelaat.

3.4. Dit betekent echter niet dat de grief slaagt. Betrokkene heeft namelijk betwist dat de door de minister geschetste mogelijkheden om toegang te krijgen tot Gambia aanwezig zijn. Hij heeft aangevoerd dat zijn Kameroense paspoort is verlopen en hij zich niet kan wenden tot de Kameroense ambassade voor het aanvragen van een nieuw paspoort. Als reden daarvoor noemt hij dat hij vreest voor vervolging door de Kameroense autoriteiten en dat deze autoriteiten dan eenvoudig kunnen concluderen dat hij asiel heeft aangevraagd, waardoor zijn problemen mogelijk zullen verergeren. Gelet op deze door betrokkene aangevoerde bezwaren om zich tot de Kameroense autoriteiten te moeten wenden, heeft de minister in het besluit van 18 september 2023 niet kunnen volstaan met de verwijzing naar een probleemloze eerdere aanvraag voor een nieuw paspoort, op een moment dat betrokkene zich nog in Kameroen bevond. Omdat de minister niet inhoudelijk is ingegaan op de bezwaren van betrokkene, heeft de minister het besluit niet deugdelijk gemotiveerd.

3.5. De grief faalt.

4. Uit het geconstateerde motiveringsgebrek volgt echter niet dat daarmee ook vaststaat dat Gambia betrokkene niet toelaat of niet opnieuw toelaat. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling daarom van oordeel dat er nog geen sprake is van een situatie dat de minister het verzoek van betrokkene om internationale bescherming niet meer niet-ontvankelijk kan verklaren. De minister zal een nieuw besluit op de aanvraag moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak van de Afdeling, waarbij zij eerst ingaat op de bezwaren van betrokkene om een nieuw paspoort aan te vragen en, indien de minister deze bezwaren steekhoudend vindt, op de vraag of van betrokkene andere inspanningen kunnen worden verlangd om daadwerkelijk te worden toegelaten tot het veilige derde land. Pas als vaststaat dat er geen toegang mogelijk is tot dat veilige derde land, moet de minister de aanvraag zelf inhoudelijk behandelen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 949

MK ABRS, 11-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4361](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:55d

REGULIER. NAREIS. BNT. De door de rechtbank opgelegde beslistermijn, gerekend vanaf het moment dat de minister de aanvraag volgens het fifo-principe inhoudelijk in behandeling neemt, is in strijd met de strekking van artikel 8:55d van de Awb. Het kader met beslistermijnen van de uitspraken van 3 juli 2024 is nog steeds een geschikt uitgangspunt.

Is het fifo-principe van betekenis voor de beslistermijn?

4.2. In haar uitspraak van 21 mei 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2337](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat de rechtbank bij het bepalen van de beslistermijn geen rekening hoeft te houden met het fifo-principe. Dat de minister sinds 15 januari 2024 het fifo-principe toepast, geeft geen aanleiding om afstand te nemen van de uitspraken van de Afdeling van 3 juli 2024 en het daarin geboden kader met beslistermijnen, weergegeven onder 9, niet langer als uitgangspunt te nemen.

4.3. Hierbij is van belang dat de door de rechtbank opgelegde beslistermijn, gerekend vanaf het moment dat de minister de aanvraag volgens het fifo-principe inhoudelijk in behandeling neemt, in strijd is met de strekking van artikel 8:55d van de Awb. De rechter maakt zich hiermee voor het bepalen van de lengte van deze termijn afhankelijk van een inschatting van de minister wanneer zij aan inhoudelijke behandeling van een aanvraag zal toekomen. De periode van het instellen van het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit tot het moment waarop de minister zegt voornemens te zijn met de inhoudelijke behandeling van de aanvraag te beginnen, wordt dan namelijk door de minister bepaald. Daarmee wordt voor iedere nareisaanvraag de lengte van de rechterlijke beslistermijn geheel afhankelijk gemaakt van door de minister nader te bepalen criteria, waarop rechterlijk toezicht ontbreekt. Het instellen van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit biedt een vreemdeling daarmee niet de beoogde rechtsbescherming van het recht in artikel 5, vierde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn dat de minister uiterlijk na negen maanden een besluit op een nareisaanvraag bekend moet maken. Daardoor heeft een vreemdeling bij voorbaat geen effectief rechtsmiddel.

4.4. Het kader met beslistermijnen van de uitspraken van 3 juli 2024 is naar het oordeel van de Afdeling dus nog steeds een geschikt uitgangspunt. Maar dat neemt niet weg dat de rechter een andere beslistermijn kan bepalen, als de individuele omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven. Dit heeft de Afdeling ook overwogen in de uitspraken van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2025:2643](#), onder 4.5, en [ECLI:NL:RVS:2025:2644](#), onder 5.4. Hierbij kan de rechter rekening houden met alle feiten en omstandigheden die zich in dat specifieke geval aandienen. Maar een beslistermijn waarbij de rechter op systematische wijze rekening houdt met het moment waarop de minister zegt aan inhoudelijke behandeling van een aanvraag toe te komen, is in strijd met het doel van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)